

LBRIS

We know
books

Mesék a téli erdő szívéből

Roland

o A róka, a farkas és a hónyikorgás * 4 *

o Négy kis szív a hóesésben * 6 *

**o A medve, aki nem csinál semmi különöset,
és mégis szeretik * 8 ***

o A mese, ami betakar * 10 *

o A mosómedvék téli helyvitája * 12 *

o A sál, ami szeretetből készül * 14 *

o A rókakölyök a jégen * 16 *

o A csillag, ami hazavezet * 18 *

o A mackó fenyőfás pulóvere * 20 *

o A nyuszi, aki túl korán ébredt fel * 22 *

o Meleg fény az ablakban * 24 *

o A csillag, amely a fára költözött * 26 *

o A fát őrző mackó * 28 *

o Az első lépések a hóban * 30 *

o A csillag, ami bekopogott * 32 *

o A sünik téli titka * 34 *

o A könyv, amely mesét kért * 36 *

o A csillag titka * 38 *

o A mackó, aki meghallotta a csendet * 40 *

o A legnagyobb ajándék * 42 *

o A hőésés, amit együtt néztek * 44 *

o A kis csillagfogók * 46 *

**o A nyuszik, akik nem tudták eldönteni,
hogyan aludjanak * 48 ***

o Az elegáns mosómaci * 50 *

**o A jávorszarvas, aki legyőzte
a saját hógolyóját * 52 ***

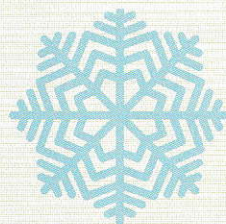
**o A három medvebocs és a
tökéletes téli fotó * 54 ***

o A holdpalacsinta * 56 *

o A hóember, aki nem akart elolvadni * 58 *

o Égbe szálló kívánságok * 60 *

o A fenyő, amelyik félt a sötétől * 62 *

A róka, a farkas és a hónyikorgás

Egy téli reggelen a hó olyan vastagon borította az erdőt, mintha valaki porcukrot szórt volna mindenre. A fák ágai csendesen hajladoztak, a levegő pedig olyan hideg volt, hogy még a lehelet is apró felhővé változott.

Az egyik fa mögül egy rókakölyök kukucskált ki. A másik mögül pedig egy farkaskölyök leselkedett vissza rá. Fent, egy ágon egy fekete madár figyelte őket kíváncsian. A róka pislogott egyet.

- Te miért bújsz a fa mögé? – kérdezte.
- Mert te is ott bújsz – felelte a farkaskölyök.
- Én csak kíváncsi voltam rád.
- Én is rád voltam kíváncsi.

A madár erre halkán felnevetett az ágon.

– Ti ketten nagyon furcsák vagytok. Olyanok, mint két kifordított hóember.

A róka- és a farkaskölyök egyszerre néztek fel rá, és egyszerre kérdezték:

- Az meg milyen?
- Az egyik fél a másiktól, a másik meg ugyanattól fél vissza – magyarázta a madár.

Ekkor a rókakölyök kicsit közelebb lépett. A hó enyhén megnyikordult a mancsa alatt: nyik. A farkaskölyök füle megrezdült.

- Te is hallottad ezt? – kérdezte a rókakölyköt.
- Mit?
- A hó szólt valamit.

A rókakölyök lehajolt, és belefülelt a hóba.

- Szerintem csak azt mondta: „nyik”.

A farkaskölyök óvatosan előbújt a fa mögül.

- Nem... szerintem azt mondta: „barátkozz”.

– Kölykök, ez csak hónyikorgás! – hahotázta felettük a madár, és majdnem leesett az ágról.

A rókakölyök tett egy újabb lépést:

- Nyik!

Válaszul a farkaskölyök kettőt szökkent:

- Nyik-nyik!

Aztán körbe-körbeugráltak a hóban, és minden lépésnél tolmácsolták egymásnak, amit szerintük a hó mond.

– Nyik! Barátkozz!

– Nyik-nyik! Gyere közelebb!

– Nyik-nyik-nyik! Ne bújj el!

– Még sosem láttam senkit, aki a hóval beszélgetett volna – csóválta meg a fejét a madár a faágon.

A rókakölyök vigyorogva felnézett rá.

– Pedig a hó nagyon okos.

A farkaskölyök bólintott.

– Bizony. Mert segített rájönni valamire.

– Na és mire? – kérdezte gúnyosan a madár.

A farkaskölyök a rókakölyökre kacsintott, úgy válaszolta:

– Hogy sokszor attól félünk, aki pont ugyanúgy barátokra vágyik, mint mi.

A madár egyetértően bólintott, és összehúzta a tollait. A két kölyök pedig egymás mellé telepedett a hóba. És attól a naptól kezdve, valahányszor nyikorgott alattuk a hó, mindig eszükbe jutott ez az első találkozásuk.

Négy kis szív a hóesésben

Egyszer egy csendes, hólepte erdőben állt egy öreg fa. Vastag törzsét puha hó takarta, ágai között apró pelyhek táncoltak, mintha az ég apró üzeneteket küldene a földre.

Az egyik ágon négy kicsi vörösbegy üldögélt. Tollacskájuk élénkpiros volt, mint egy-egy pici lámpás a fehér télben.

– Olyan hideg van – sóhajtott az egyik madárka, és közelebb húzódott a többiekhez.

– Igen – bólintott a másik –, de együtt melegebb.

A legkisebb vörösbegy kicsit félt. A szél meglebbentette az ágat, és ő szorosabban kapaszkodott. Ekkor a mellette ülő finoman hozzáért a szárnyával.

– Itt vagyok – csiripelte halkan. – Nem hagylak egyedül.

A hó csak hullott és hullott, beborította az erdőt, a bokrokat, a dombokat. Minden fehér és csendes lett. De a fa ágán apró szívdobbanások melegítették egymást.

Az öreg fa mély, bölcs hangon suttogott a szélben:

– A tél nem azért jön, hogy fázzatok. Azért jön, hogy megtanuljátok, milyen jó összebújni.

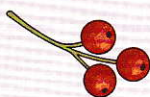
A madárkák nem tudták, hogy a fa beszél. Csak azt érezték, hogy a hideg már nem is olyan hideg. A kis vörösbegy lassan elmosolyodott.

– Olyan, mintha a szívem takaró lenne – mondta álmosan.

– Az is – felelte a másik. – A szeretet mindig melegít.

Ahogy besötétedett, a négy apró madárka még közelebb húzódott egymáshoz. Nem volt kandallójuk, sem puha fészkük azon az ágon. Csak egymás.

És az éjszaka közepén, amikor a hó már vastag paplanként fedte az erdőt, a vörösbegyek békésen aludtak. Mert tudták: amíg együtt vannak, addig a tél is lehet gyönyörű. Hiszen a legnagyobb hidegben is van melegség: ott, ahol figyelünk egymásra, és egy kicsit közelebb húzódunk a másikhoz.

LIBRIS

We know
books

A medve, aki nem csinál semmi különöset, és mégis szeretik

Az erdő közepén élt egy nagy barna medve. Olyan kedves volt, hogy az apró állatok valahogy mindig mellette kötöttek ki. Ha a nyuszi elfáradt, a medve puha bundájának dőlt. Ha a mókus unatkozott, felmászott a fejére, és onnan figyelte a világot. A róka is gyakran mellé kuporodott, mert szerinte a medve mellett „sokkal barátságosabb illata volt az erdőnek”. A mosómaci pedig egyszerűen csak szeretett mellette sétálni.

– Olyan vagy, mint egy meleg takaró, csak lábakkal – mondta neki egyszer.

A medve ilyenkor mindig nevetett.

– Ugyan már! Én nem csinállok semmi különöset.

– Pont ez benned a különös – csiripelte egy kismadár, aki gyakran ücsörgött a medve vállán. – Te attól vagy jó barát, hogy mindig... jelen vagy.

A medve ezen sokáig gondolkodott. Másnap elhatározta, hogy megfigyeli magát. Reggel a nyuszi odabújt hozzá, és órákon át összevissza beszélt neki mindenféléről, a medve pedig végig érdeklődve hallgatta. Délután a mókus a fején üldögélve diókat majszolt. A medve türelmesen tűrte, még akkor is, amikor a dióhéjak sorra az orrára pottyantak. Este a róka mellette aludt el a fűben.

A medve pedig őrizte az álmát, teljesen mozdulatlanul, nehogy véletlenül felébressze.

Reggel, amikor a nyuszi épp a vállának dőlt, a mókus a fején egyensúlyozott, a róka mellette üldögélt, a mosómaci pedig a szőrébe csimpaszkodott, így szólt hozzájuk:

– Egész éjjel azon töprengtem, amit mondtatok. Hogy én nem csinállok semmi különöset, csak egyszerűen ott vagyok nektek. És ezt nem értem. Miért szerettek, amikor ennyire nem csinállok semmit, s ennyire nem vagyok különleges? Miért nem azért szerettek, mert... mondjuk... valamin én vagyok a legjobb?

– Mackó, nem azért szeretünk valakit, mert ő a legerősebb vagy a leg-

nagyobb vagy a legügyesebb vagy a legokosabb – ölelte át a nyuszi. – Hanem azért, mert valami sokkal, de sokkal fontosabb van benne. Te türelmes vagy velünk, és gondoskodó, és mindannyiunkra rászánod a drága idődet. És amikor melletted vagyunk, valahogy minden félelmünk kisebbnek tűnik. Mintha a világ is puhább lenne egy kicsit körülötted.

A medve ettől egészen meghatódott.

– Nahát... – motyogta. – Azt hittem, a nagy dolgok számítanak.

A kis állatok ekkor csendben még közelebb húzódtak hozzá. Mert néha nem is kell sokat mondani annak, akit igazán szeretünk. Elég csak odabújni hozzá. Végül a mosómaci törte meg a csendet:

– Tudod, a legnagyobb dolog az, ha valaki elég kedves ahhoz, hogy helyet csináljon másoknak maga mellett.

A medve akkor értette meg igazán, hogy a szeretet nem mindig hangoz és látványos dolog. Néha csak annyi, hogy valaki mindig hagy neked helyet maga mellett. És az erdő állatai titokban mind ugyanazt gondolták: milyen jó, hogy van valaki, aki mellett egyszerűen lehet kicsinek, fáradtnak vagy csendesnek lenni.

A medve végignézett a kis társaságon, és úgy érezte, mintha a szíve egy picit nagyobbra nőtt volna. Attól a naptól kezdve az erdő állatai még gyakrabban gyűltek köré. Mert vannak olyanok, akik mellett egyszerűen jobb lesz a világ. Nem azért, amit mondanak vagy csinálnak, hanem azért, mert olyan jó érzés hozzájuk tartozni.

